

българи, дошли да ги посрещнатъ. Тъ дойдоха отъ Свищовъ. Па и отъ близкитъ села преселници въ Влашко тичатъ да видятъ синоветъ си, братята, башитъ и роднинитъ си. Безкрайна радостъ, прегръдки, цѣлувки, сълзи, викове, благословии. Дойде обѣдъ. Опълченци и народъ обѣдватъ наедно. Свищовчани носятъ богато ядене и пиене. Започватъ се пѣсни, хора. . .

Внезапно тръба засвири.

— Опълченци! Скоро въ редици! Царьтъ иде! За трети пѣтъ царь Александъръ идва при опълченцитъ — толкова много той ги обичаше.

Опълченцитъ се нареждатъ пѣргаво и тичешкомъ съ оржието си въ квадратъ. Свещеникътъ прави молебень.

Царьтъ, придруженъ отъ двама конника, долита като вихрушка. Той е усмихнатъ и доволенъ.

— Братци, опълченци, — рече той. — Ида отъ вашя прекрасенъ градъ Свищовъ. Народътъ плаче отъ радость. Дай Боже, все така успѣшно и бързо да бжде освободена България!

Гръмовито и безкрайно ура и „да живѣе царьтъ“, бѣ отговорътъ на опълченцитъ.

Опълченцитъ искатъ веднага да минатъ Дунава. Обаче дойде отговоръ, че мостътъ още не е готовъ, а лодкитъ и шлеповетъ сж заети отъ други войски.

Въ това време пристига единъ офицеръ и донася заповѣдъ, че опълченцитъ ще бждатъ присъединени къмъ войскитъ на генералъ Гурко. Щомъ минатъ Дунава, тѣ ще се упжтятъ право за Търново и Стара планина.

Руската освободителна войска, като мина Дунава при Свищовъ, се раздѣли на три отреда (дѣла): единъ дѣлъ замина къмъ Русе, вторъ дѣлъ замина къмъ Плѣвень, а третиятъ, или срдниятъ дѣлъ на генералъ Гурко, замина за Търново.

На 21 юний опълченцитъ се вдигнаха отъ Зимничъ, минаха Дунава по новия мостъ и, по примѣра на Боте-